

Benjamin Kuras: Jak Marx s Mohamedem dobývají Ameriku

- CZ24 News | 11. ledna 2024

USA: Američtí zlolajní jazykové vyprávěli po roce 2008 takovýto politicky nekorektní vtip: „Do baru vstoupí černocho, marxista, muslim a ilegální imigrant a barman se zeptá: „Tak co si dáte, pane prezidente?“

Ponechme stranou tu „ilegální imigraci“, o níž podobní zlolajní jazykové, včetně třeba tehdy ještě neprezidenta Trumpa, spekovali na základě neprokázaných dohadů o narození v Africe a pochybností o pravosti internetové kopie amerického rodného listu. Ponechme stranou i to „černošství“, neboť vtip se týkal polovičního bělocha. Zbývá tedy ten marxista a muslim, i když pózující jako liberál a křesťan. K jeho pochopení si potřebujeme nastínit stručnou historii amerického marxismu.

Marxismus do USA dorazil nenápadně v polovině 30. let minulého století se skupinou z nacismu uprchlých profesorů, z nichž nejvíc proslul Herbert Marcuse, vřele uvítaných na amerických univerzitách a nazývaných „Frankfurtská škola“. Ti pro zmodernizovaný marxismus, bez zbytečného zmiňování jména Marx, vymysleli nenápadnou přezdívku „kritická teorie“. Její hlavní premisou bylo ujištění, že vše je kritizovatelné. Ze všeho nejkritizovatelnější je demokratický kapitalismus, prostě proto, že se nechá kritizovat beztretně, a dokonce si v kritizování libuje, s vědomím své nedokonalosti a v naději na zdokonalování.

Pochod institucemi

To nejkritizovatelnější na něm je, že některým se v něm daří, jiným nedaří. To proto, že jedni jsou privilegovaní, druhí utlačovaní. Kým že to? Inu těmi privilegovanými. Tak je starý dobrý „americký sen“, v němž každý může uspět, když se o to přičiní, nahrazen konfliktem dvou znepřátelených sociálních tříd. A aniž bychom to tušili, jsme po uši v marxismu. Ale protože se v této variantě nemluví o násilné revoluci, bude se mu časem říkat neomarxismus.

To „neo“ spočívá v metodě cesty k moci. Proletářská revoluce selhala, či přinejmenším znepopulárněla. Násilí jsme si právě užili vrchovatě v druhé světové válce, tak na to půjdeme laskavě, civilizovaně, dobromilně a inteligentně. Nikoli bojem proti mocenským strukturám, nýbrž pronikáním do nich. A budeme tomu říkat „dlouhý pochod institucemi“.

S tímto nápadem vytvoříme hned po válce politickou filosofii ryze Americkou, zaměřenou na všechna negativa amerického politického systému, včetně samotného otrokářského vzniku Spojených států. Tato filosofie přetvoří v negativa i mnohé, co dosud Američané o své zemi vnímali pozitivně, či dokonce hrdě, vlastenecky, a zbožně. Budeme ji pilně vyučovat na univerzitách a vychovávat v ní mladé elity.

Útok na nejvyšší úřad

Z těch vyrostou v 60. letech domorodí američtí neomarxisté, z nichž nejvlivnější budou dva. Historik Howard Zinn na bostonské univerzitě sepíše Lidovou historii Spojených států, která přetvoří americké dějiny v nepřetržitý řetěz zla a stane se bestsellerem a povinnou četbou mládeže snící o spravedlivějším světě. Politolog Saul Alinsky založí v Chicagu školu trénující levicové radikály

v praktickém získávání vlivu a moci z funkcí zvaných „community organiser“. Jeho příručka Rules for Radicals nastíní metody pronikání do mocenských institucí.

Z tisíců jeho žáků nevýrazněji uspějí dva. Jmenují se Bernie Sanders a Hillary Rodhamová, později proslulejší s příjmením Clintonová. Ti, s pomocí spolužáků, do konce 20. století ovládnou Demokratickou stranu. Ale protože oba se početné části Demokratické strany zdají stále ještě příliš radikální, jejím prezidentským kandidátem se stane o generaci mladší absolvent Alinskyho tréninku, usměvavý sympaťák s energií připomínající Johna Kennedyho, brilantní řečník s optimistickým refrénem „ano, můžeme“ a s vizí „fundamentální transformace Ameriky“.

Zlolační jazykové identifikující jeho druhé křestní jméno Hussein jako islámské, přehlíží to, že stejně islámské je i jeho první křestní jméno Barack, v arabštině znamenající „požehnaný“.

Muslimská Amerika?

Dobrolajným jazykům pokládajícím jeho islámskou příslušnost za zlolačnou dezinformaci se sluší připomenout jednoduchost a jasnost islámských zákonů, podle nichž syn muslimského otce zůstává navždy muslimem. Prezентuje-li se mezitím jako křesťan (nebo jakýkoli jinověrec či bezvěrec), buď se tím dopouští trestného činu odpadlictví, nebo koná bohulibý čin zvaný takia znamenající klamání ve prospěch islámu. Třetí varianta neexistuje. Z toho by vycházela logická, i když jen spekulativní úvaha, že jestli ho z odpadlictví nikdy žádná islámská autorita neobvinila, platí to druhé.

To by také (stejně logicky ač spekulativně) vysvětlovalo, proč jedna z jeho prvních zahraničních cest bude do Saúdské Arábie poklonit se po pás saúdskému králi. Vysvětlovalo by to logicky jeho vstřícnost vůči Iránu a nevstřícnost vůči Izraeli, i jeho několikeré projevy oslavující islám, a oznámení, že „Amerika už není křesťanská země“. Ze všeho nejvíc by to vysvětlovalo, proč do různých pozic ve státní správě dosadí – vedle levicových radikálů – i řadu vlivných muslimů, včetně členů organizací napojených na islamistické struktury jako Muslimské bratrstvo.

Tak si Marx s Mohamedem podají ruce v Bílém domě. A tak se posvětit nová aliance americké radikální levice s radikálním islámem, která spolu bude kráčet k vítězným zářným zítřkům.

AUTOR: Benjamin Kuras

[ZDROJ](#)